

LINDA HOWARD

DRAGOSTE
ȘI DIAMANTE

DEATH ANGEL
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Editura MIRON

Capitolul 1

New York City

- Ai făcut o treabă excelentă, îl complimentă Rafael Salinas pe asasinul plătit, care stătea în partea opusă a camerei, lîngă ușă. Poate pentru că bărbatului nu-i plăcea să se apropie prea mult de altcineva, sau fiindcă nu avea încredere în Salinas și își oferea o portiță de scăpare, în caz că întîlnirea se termina prost – în care caz dovedea că este intelligent. Cei care aveau o atitudine precaută în fața lui Salinas trăiau mai mult decât cei care aveau încredere în el.

Drea Rousseau stătea ghemuită lîngă Salinas și nu părea prea afectată de raționamentele asasinului, atât timp cât acesta păstra distanța.

I se făcea părul măciucă atunci cînd îl vedea că nici măcar nu clipește. Îl mai văzuse o dată, iar la acea întîlnire el a avut grija să dea de înțeles că îi displace prezența ei. Atîț de mult și-a ținut privirea fixată asupra ei, încît s-a întrebat dacă nu cumva avea și obiceiul să lichideze oamenii care-l puteau identifica – în afara celor care îl plăteau, evident, ba poate chiar

și pe ei, după ce banii ajungeau cu bine în mîna sau în contul lui, sau oriunde obișnuiesc asasinii să-și primească onorariile.

Nu știa cum îl cheamă, nici nu dorea să știe, fiind că, deși adevărul ar trebui să te elibereze, în cazul acesta ea se gîndeа că îi putea fi fatal. Îl considera doar asasinul lui Rafael, însă practic el nu făcea parte din echipa lui Rafael; era independent, angajat de oricine și-l permitea. Cel puțin de două ori, din cîte știa ea, Rafael i-a oferit prețul cerut.

Ca să nu se mai uite la el și ca să nu-i mai întâlnescă privirea intimidantă, începu să-și examineze lacul de unghii de la picioare. Chiar azi dimineață a ales culoarea magenta, gîndindu-se că va arăta interesant în contrast cu ținuta de casă din mătase crem, pe care o purta acum, dar nuanța părea prea stridentă. Mai bine ar fi optat pentru un roz-scoică, în tonuri delicate, care să-i pună în valoare ținuta, nu să contrasteze cu ea. Ei, omul cît trăiește, învață.

Cînd asasinul plătit nu se grăbi să-i ofere lui Salinas asigurări că este o onoare să lucreze pentru el, aşa cum o faceau alții, Rafael începu să bată nerăbdător cu degetele pe picior. Era un gest nervos, pe care-l făcea atunci cînd nu se simtea în largul lui; un gest neînsemnat, dar sugestiv, pe care Drea îl cunoștea. I-a studiat atentă fiecare toană, fiecare obicei. Nu-i era chiar *teamă*, însă observa că și el era circumspect, ceea ce însemna că în cameră erau doi bărbați deștepti.

- Aș dori să-ți ofer un bonus, zise Rafael. O sută de mii în plus. Cum ți se pare?

Drea nu și-a ridicat privirea, deși procesase rapid oferta și semnificația. Se străduia să nu pară niciodată interesată de tranzacțiile lui Rafael, iar cînd el o întreba ceva ocasional, dar foarte abil, ea se prefăcea că nu a înțeles unde vrea să ajungă cu întrebarea. Drept urmare, Rafael nu era în prezență ei atît de atent cum ar fi fost în altă situație. Din punctul lui de vedere, pe ea nu o interesa nimic din ce nu o afecta direct, iar într-un fel era adevărat, doar că nu aşa cum credea Rafael. El bănuia că ei nu-i pasă de cel pe care l-a ucis asasinul lui și că o interesează doar ce poartă, cum îi stă părul și cum poate să-l mulțumească pe Rafael prin ținuta ei sexy și plină de farmec.

Era cu siguranță interesată de ultima parte; aceea în care trebuia să-l facă pe Rafael să arate mereu bine în ochii celorlalți, trebuia să-l binedispună și să-l facă generos. Drea studie brățara din platină cu diamante strălucitoare, pe care o purta la gleznă și care contrasta perfect cu pielea ei bronzată. Brățara a fost unul dintre cadourile oferite de Rafael atunci cînd s-a simțit foarte fericit pentru ceva.

Speră ca dispoziția lui favorabilă, generată de succesul asasinului să-i stîrnească din nou generozitatea; nu ar deranja-o să primească o brățară de mînă, în completare la set – nu că i-ar sugera vreodată. Era întotdeauna atentă să nu-i ceară nimic lui Rafael, dar

să se minuneze și să se extazieze pentru tot ce-i dăruia el, chiar dacă era ceva oribil, fiindcă și bijuteriile oribile pot fi vîndute.

Nu-și făcea iluzii despre permanența poziției ei în viață lui Rafael. Pentru moment era în vîrful clasamentului, suficient de matură încât să fie feminină, suficient de tînără încât să nu-și facă griji pentru păr alb sau riduri. Totuși, peste un an sau doi, cine știe?

În cele din urmă Rafael se va sătura de ea, iar cînd va fi așa, ea voia să aibă deja construit un cuibușor prețios, plin cu bijuterii. Drea Rousseau știa ce înseamnă să fii sărac și avea de gînd să nu mai fie săracă niciodată. A rupt orice legătură cu fetița care a fost demult, săracă Andie Butts, ținta glumelor răutăcioase pe seama numelui ei, dar nu numai; se transformase în Andrea Rousseau.

- Ea, zise asasinul. O vreau pe ea.

Brusc interesul i-a revenit – cine era *ea*? – Drea ridică privirea... și simți că i se usucă gîțul. Asasinul o fixa cu aceiași ochi reci, pe care și-i amintea. Șocul o izbi ca un tsunami; *ea era ea*, cea la care s-a referit. Era singura femeie din cameră, deci despre ea era vorba. Degetele înghețate ale panicii i se înfipseră în spate, dar simțul realității se trezi din amortire, iar ea se relaxă. Slavă cerului că Rafael era un bărbat posesiv; niciodată nu ar...

- Cere-mi altceva, zise calm Rafael și își rezemă brațul pe după umerii ei, apoi o trase spre el afectuos.

Nu pot să renunț la bucata mea care-mi poartă noroc. O sărută pe frunte, iar Drea zîmbi, absolut copleșită de relaxare, cu toate că se străduia să nu-și trădeze teama feroce.

- Nu vreau să o păstrez, explică asasinul, fără să-șidezlipească privirea de pe fața ei. Vreau doar să i-o trag. O singură dată.

Drea rîse, fiindcă avea încredere în refuzul lui Rafael. Rîsul ei avea o rezonanță plăcută, asemănătoare cu clinchetul unui clopoțel. Rafael i-a spus odată că rîsul ei îi amintește de un înger, cu părul ei lung, blond și ondulat, cu ochii ei mari, albaștri și cu rîsul de clopoțel. Uneori rîdea intenționat, folosindu-și rîsul pe post de armă, doar ca să-i amintească lui Rafael fără cuvinte că într-adevăr, ea era îngerul lui, care-i purta noroc.

Cînd o auzi, asasinul păru că se încordează brusc, concentrîndu-și privirea asupra ei atît de intens, încît parcă i-o simțea mîngîindu-i pielea. Dacă pînă atunci el păruse doar atent, acum devenise atît de prezent, încît trimitea spre ea un flux fierbinte; moment în care se opri din rîs, ca și cînd o mînă invizibilă ar fi sugrumat-o.

- Eu nu împart, zise Rafael, iritat acum.

Patronul nu-și împarte femeia cu nimeni; dacă o face, își pierde autoritatea asupra subordonaților săi. Asasinul știa bine asta. Doar că erau singuri, în apartamentul de la ultimul etaj, fără martori care să

vadă ce face sau ce nu face Rafael, astfel că tocmai de aceea el credea că poate să obțină ce dorea.

Asasinul nu spuse nimic, însă privea în același mod; deși nu s-a mișcat, dintr-o dată în atmosferă se declanșă o fierbere letală, care-i cuprinse pe amândoi. Drea simți tresărirea aproape imperceptibilă a lui Rafael, fiindcă stătea ghemuită, lipită de el.

- Haide, zău, zise Rafael pe un ton glumeț, numai că Drea i-a surprins neliniștea, pe care se chinuia să o ascundă. Privi scurt spre el, apoi își dădu seama că nu face bine și se concentră pe o unghie, aparent ciobită. Doar nu renunță la atenția bani, pentru ceva atât de scurt. Sexul e ieftin; cu o sută de mii de dolari poți să îți-o tragi pînă te saturi.

Bărbatul aștepta, tăcut ca un mormînt. El își exprimase cererea, iar acum Rafael era cel care îi va da satisfacție sau îl va refuza. Fără cuvinte a exprimat clar că nu va lua banii oferîți; cel mult va pleca, iar Rafael nu va mai putea să beneficieze de serviciile lui, cu alte ocazii. În cel mai rău caz – Drea nu voia să se gîndească la ce putea fi cel mai rău. Cu un bărbat ca el, orice era posibil.

Rafael o cîntări din priviri pe Drea, foarte detașat. Ea își trase răsuflarea, alarmată de răceala lui subită. Oare chiar cocheta cu ideea, evaluînd costul, dacă va continua să spună nu?

- Pe de altă parte, poate că m-am convins. Sexul este ieftin și eu, la rîndul meu, pot să fac multe cu o

sută de mii de dolari. Își retrase brațul de pe umerii Dreei și se ridică, apoi își aranjă pantalonii, ca să cadă exact pe locul dorit pe pantof. O singură dată, ai spus. Eu am acum puțină treabă în oraș și cred că voi lipsi vreo cinci ore, ceea ce este mai mult decît suficient. Făcu o pauză, apoi adăugă suav: să nu o deteriorezi. Fără să se uite înapoi, spre ea, traversă sufrageria, apropiindu-se de ușă.

Cum? Drea sări ca arsă. Nu mai putea gîndi împede. Ce a spus? Ce face? Cred că este o glumă, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

Drea îl fixa cu privirea pe Rafael, disperată. Nu a vorbit serios. Nu *putea* să fi vorbit serios. Dintr-o clipă într-alta se va întoarce și va rîde, amuzat de gluma făcută pe seama asasinului, chiar dacă ea mai avea puțin și făcea stop cardiac. Nu mai conta că a speriat-o de moarte, nu-i va spune nimic, dacă se va opri aici, replicînd: "chiar ai crezut că vorbesc serios?"

Era imposibil să i-o ofere asasinului, imposibil...

Rafael ajunse la ușă, o deschise... și ieși.

Cu greu mai putea să respire Drea, fiindcă își simțea plămînii strînși cu menghina groazei parcă, și râmase cu privirea pironită pe ușă. Acum o va deschide Rafael, rîzînd. Acum va intra înapoi.

Nu se uita la asasin, nu se mișca, nu clipea; atât era de împietrită. Își auzea pulsul în urechi, iar inima î-o luase razna. Enormitatea gestului făcut de Rafael era imposibil de procesat. Trupul și parțial creierul i-

au amortițit. Cu restul funcțional din creier înțelegea că Rafael a aruncat-o leului, apoi a plecat fără ezitare și fără să privească înapoi.

Asasinul apăru în raza ei vizuală, fiindcă se apropiase de ușă, ca s-o încuie – complet, cu zăvorul și siguranța, ba chiar potrivii și lanțul. Nimeni nu va putea să intre, nici măcar cu o cheie, fără ca el să audă.

Brusc trupul i-a revenit la viață și țăcănitul tocilor ei pe podeaua de marmură anunța fuga desperată. Trupul acționa parcă fără voia ei, din desperare. Se repezi spre hol, apoi se opri, fiindcă acum creierul se alăturase trupului. Pe hol erau dormitoarele, iar acolo era ultimul loc unde ar fi dorit să ajungă.

Privi de jur împrejur desperată. Bucătăria...acolo erau cuțite și un iatagan pentru carne – poate se va apăra de el...

Să se apere *de el?* Orice efort al ei i-ar fi provocat rîsul - sau mai rău, se putea înfuria și o va ucide. În cîteva minute țelul ei vizase întîi evitarea, apoi devenise simpla supraviețuire. Nu voia să moară. Oricît de brutal se va purta cu ea, orice i-ar face, nu voia să moară.

Nu exista un loc sigur, unde să se ascundă. Chiar dacă știa asta, ori accepta, nu putea să rămînă acolo; nu avea unde să plece, nu-l putea opri, aşa că fugi pe balcon, la înălțime, deasupra orașului. Ajunse la peretele din afară și cam atît. Nu putea să zboare, iar instinctul de conservare nu-i permitea să se arunce în

gol. Atîta timp cît era în viață, va încerca să rămînă așa.

Se agăta de balustrada metalică de pe marginea balconului și strînse cît putea de tare. În fața ei, jos, se întindea Central Park, o oază verde în mijlocul unui desis cenușiu de beton și oțel, care era Manhattan-ul. Păsărelele zburau, iar norii pufoși pluteau leneș pe cerul de altfel albastru. Soarele arzător îi pîrjolea obrajii, brațele goale și umerii, în timp ce o briză obraznică flirta cu buclele ei. Simtea o detașare de toate acestea, de parcă nimic nu era real, nici măcar căldura soarelui pe obrajii ei.

Îl simți că se apropie, îl simți că s-a oprit aproape de ea. Nu l-a auzit, nu a perceput nici un sunet, în afara tumultului orașului de sub ei; totuși, știa că el este acolo. Toate prelungirile nervoase care-i brăzdau pielea au dat alarmă, anunțînd-o că Moartea o va atinge foarte curînd.

Mîna lui se opri pe umărul ei.

Drea simți cum îi explodează panica în țeastă, iar artificiile mentale blocau acum atît gîndirea, cît și fapta. Nu reacționă; nu putea. Rămase pe loc, tremurînd puternic, fiindcă nu putea să facă absolut nimic.

Foarte încet, ca și cînd i-ar fi savurat textura pielii, el începu să o mîngîie pe braț, în jos. Mîna lui era aspră, dar caldă, degetele și palmele aveau pielea rugoasă, însă atingerea lui era controlată,

chiar...blîndă? Ea se aștepta să fie brutal, ba chiar să-a pregătit pentru aşa ceva, concentrîndu-se asupra supraviețuirii în asemenea măsură, încît nu putea cuprinde realitatea mîngîierii lui. Simțurile ei erau bulversate, ca și cînd ar fi fost lovită.

Mîna lui se opri cînd îi atinse degetele, la fel de strînse pe balustradă. Mîngîierea a continuat ascendent, la fel de lent cum coborîse. În dreptul umărului nu se opri, ci continuă spre gît, de unde îi îndepărta buclele și își lipi degetele pe gîtul ei, apoi pe curba obrazului, mîngîindu-i tendonul care făcea legătura cu corpul. Drea resimți o vibrație puternică, prin tot corpul.

După cîteva momente, el începu să se joace cu bretelea maieului ei, după care își strecură degetele pe sub ea, lăsînd-o ușor să alunece, ocazie cu care observă că nu purta sutien.

- Respiră, o îndemnă el cu primul cuvînt rostit. Tonalitatea scăzută, ușor guturală și puternică, dădu cuvîntului valoare de poruncă.

Ea ascultă și trase adînc aer în piept, iar în clipa aceea realiză că și-a ținut respirația de atîta timp, încît se putea sufoca.

La fel de încet el o mîngîie pe bust, pînă ce ajunse la partea de jos a maieului, apoi își strecură cu grija degetele pe sub banda elastică a pantalonului lejer pe care-l purta, explorînd de jur împrejur, pînă ce în sfîrșit constată că nu poartă nici chiloți. Drea își înghiți nodul

din gît și închise ochii.

Gestul era doar o modalitate prin care se detășa de el, însă practic acum simțurile i se ascuțiseră și mai mult. Foarte degajat el o mîngîie pe abdomen, iar cum nimic nu-i putea distrage atenția Dreei, atingerea lui transmitea o intensitate aproape dureroasă. Mușchii i s-au contractat, tot corpul devenind parcă un arc întins, pe măsură ce mîna lui urca, iar ea aștepta, ținîndu-și respirația din nou.

Palma lui se închise ușor pe sănul stîng, iar atunci ea expiră puternic. El păstră sănul în acea cuprindere delicată, senzuală, transformată în mîngîiere. Cu degetul mare începu mișcări circulare, jucîndu-se cu sfîrcul, acum din ce în ce mai sensibil, pînă ce îl simți cum se întărește și devine dur, proeminent; se ocupă și de celălalt săn, manipulîndu-l intens, pînă ce obținu același efect.

Din nou senzații copleșitoare o răpuneau în cel mai plăcut mod imaginat. Se delecta cu plăcerea dezmiereștilor lui în timp ce gîndurile o luaseră razna, iar acum gîffia precipitat, căutînd să rămînă totuși ancorată în realitate. La orice s-a așteptat din partea lui, dar nu la...aşa ceva.

Cînd el s-a aplecat să-i șoptească la ureche, suflul fierbinte al gurii, dar și buzele moi, apropiate de coarda ei sensibilă de pe pielea gîtului i-au permis să savureze contactul total cu trupul lui, lipit de ea de la umăr, pînă la genunchi. Doamne, era astă de fierbinte.